

under Nr. 1 ſtillede Vædringsforſlag med Henſyn til Dyrtidstillaget ſamt ſubſidiært naturligtviſ for det af os ſelv ſtillede Vædringsforſlag. Forøvrigt anbefaler jeg ærede Medlemmer at ſtemme for alle de Vædringsforſlag, ſom ere ſtillede enten af Udvalgets Flertal eller af Mindretallet under Nr. 2. Hertil ſkal jeg indſkrænke mig.

L. C. Nyholm: Inden Finantslovsforſlaget forlader dette Thing for at gaa ſin videre Eſkjæbne imøde, vil jeg tillade mig at rette et lille Spørgsmaal til den høitærede Finantsminister, motiveret ved min Stilling ſom nyvalgt Medlem af Thinget. Som nyt Medlem er jeg uberørt af den Uenighedsaand, ſom i hvert Fald efter Vælgerebefolkningens Mening der, hvor jeg er valgt, har herſket her i Thinget. Man har ment, at Samarbejde ikke kunde finde Sted af flere Grunde, navnlig har man fremhævet den Strid, der har været i Oppositionspartiet, men man har ogsaa ſøgt Grunden i en ringere Grad af velvillig Imødekommen fra Ministeriets Side. Hvad den første Marsſag angaar, er jeg ganſke viſt af den Mening, at det ikke har været heldigt, at der har været denne Adſtilleſe i Oppositionspartiet. Jeg mener, at, for at et Oppositionsparti kan have fuld Reſpektabilitet, er den første Betingeſe Enighed. Jeg har derfor ikke taget i Betænkning for mit Vedkommende at ſtille mig ſom Medindbyder til en Juſtion. Hvad den anden Grund angaar med Henſyn til Ministeriets Imødekommenhed, maa jeg indſkrænke mig til fromme Ønſker, og det er diſſe fromme Ønſker, ſom jeg vil tillade mig at bringe frem ved det beſſede Spørgsmaal, ſom jeg tillader mig at rette til den høitærede Finantsminister. Da Finantslovsforſlaget var til 1ſte Behandling her, yttrede den høitærede Finantsminister, at, ſaaſtremt Landſtinget ſtod paa ſit Standpunkt, og Folkethinget ſtod paa ſit, kunde ærede Medlemmer vide, hvad Konſekventſen vilde blive. Det kan være muligt, at denne Konſekventſen er tydelig og klar for ældre Medlemmer, men for et nyt Medlem, der ſom ſagt er temmelig uberørt af den Strid, der har fundet Sted her, ſtaaer Sagen ikke ſaa ganſke ſaaledes; jeg har i alt Fald ikke kunnet komme paa det Reue med, hvad denne „Konſekventſen“ maatte betyde. Jeg har forſøgt forſkjellige Fortolkninger. For det første har jeg tænkt mig, at Ministeriet kunde gaa ſin Vej, men efter mit Standpunkt ønſker jeg det ikke. Jeg har tværtimod i min Valgkreds udtalt mig anerkjendende om den høitærede Conſeilspræſident og leiſelighedsviſ ogsaa med Henſyn til Indenrigsministeren. Jeg ønſker det ſom ſagt ikke, og mine Vælgere, antager jeg, ere i ſaa Henſeende i Samklang med mig. En anden Udvei, jeg har tænkt mig, kunde være en Dpløsning; men jeg indſer ikke, hvortil en Dpløsning kan nytte; den vil viſt neppe kunne bringe noget andet Reſultat end det, vi allerede have ſet, og der er det ved

en Dpløsning, der er mindre heldigt, at den bringer en ſtor Agitation ud i Landet, en Agitation ſom Ingen kan mene er heldig. Ganſke ſikkert er den danſke Befolkning loyal, og Arneſtedet for den Øniſt, ſom kan virke i den gennemagiterede Befolkning, vil ikke findes her. Men jeg maa henlede Opmærksomheden paa, hvad vi, der ere ældre, have oplevet i 1848. Der kan komme en Luſtning andekſtedsfra, og da er det jo et Spørgsmaal, om Øniſten ikke vil fænge. Jeg tror derfor, at en Dpløsning vilde være ſaaere uheldig paa Grund af den Dphidselſe, den giver Anledning til. Naar jeg tænker tilbage paa Tilſtanden for 12 Aar ſiden, da jeg første Gang blev valgt til Rigsdagen, og ſammenligner den Tid med det Tidſpunkt, da jeg nu ſtillede mig, finder jeg en meget ſtor Forſkel. Nu er Partihadet tilſtede i en ganſke anden Grad end tidligere. Nu forſmaaer man ikke de meſt abſurde Midler for at nedſætte ſine politiſke Modſtandere. Den tredje Udvei er et Proviſorium, men det vilde viſt blive endnu værre; thi jeg antager ikke, at Befolkningen i Landet tror paa Proviſoriets Lovlighed. Der er endnu en ſjerde Udvei, ſom jeg, da jeg, ſom ſagt, ikke er noget gammelt Medlem, men nyvalgt, har tænkt mig kunde være den rette Udtydning af „Konſekventſen“, og det er den, at det høitærede Ministerium kunde optræde ſom en ærlig Vægler imellem Folkething og Landſting, og det er, ſom ſagt, det, jeg for mit Vedkommende ønſker. Jeg veed ikke, hvorvidt dette Ønſke ſtemmer med Andres, men jeg taler ogsaa kun paa egne Begne. Jeg tillader mig derfor at rette det Spørgsmaal til den høitærede Finantsminister, om jeg tør haabe, at Fortolkningen af dette Ord „Konſekventſen“ kan udlægges i den af mig antydede forſonlige Retning; det vilde betydelig lette mig den Opgave, der er ſillet mig.

Berg: Da man haade efter Finantslovsforſlagets Indhold, hvis de ſtillede Vædringsforſlag vilde blive vedtagne, og ogsaa efter Længden af det Tidſrum, der er brugt til Behandlingen deraf, kan have Grund til at vente, at Folkethinget ſer dette Forſlag for ſidſte Gang, vil jeg gjerne gjøre blot et Par Bemærkninger, ſom jeg kunde ønſke, at den høitærede Finantsminister vilde tænke over, nu da Budgettet for det følgende Finantsaar ſkal lægges i den nærmefte Fremtid. Det ene er et lille rent formelt Spørgsmaal og angaar § 26. Der ønſkede jeg nemlig gjerne, at den høitærede Minister vilde lade os ſaae to Rubriker iſtedefor een, nemlig en Specialrubrik og en Hovedrubrik, i hvilken ſidſte Summerne for hvert Ministerium da ſkulde føres ud. Det vilde en lille Emule lette Beregningerne for de enkelte Ministerier, ſom man nu ſkal foretage ſærſilt ved flere Behandlinger af Loven, og da det er den eneſte Paragraf, hvor Uſvigelſe herfra finder Sted, tænker jeg ikke, at der vil være nogen